

bedsmand i dette Amtmandsembede, da han saa ofte kan være borte derfra og lade Embedet bestyre af en meget lavere staaende Embedsmand. Saaledes er det ogsaa her. Her er en Mand, der har et stort Embede, som kræver Embedsmandens personlige Nærværelse og Virksomhed, og ved Siden deraf faaer han et Hverv, som man nu vil have ham lønnet for med 3,000 Rb., fordi, siges der i Motiverne, han har udført det i $\frac{1}{2}$ Aar. Jeg skal ikke videre forfølge denne Sag; men Benævnelsen af, at det skulde være taabeligt at indspørg nogenformhelt Art af Ordning, hvorved endeel af Embedets Indtægter berøves i saadanne Tilfælde Embedsmanden, kan jeg ikke lade staae uberørt og uimodsagt. — Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som blev omtalt af mig, og som den ærede Minister berørte, nemlig Dampskibsfarten til Kiel, maa jeg bemærke, at det ogsaa er mig bekjendt, at der har stillet sig Vanskeligheder iveien med Hensyn til Benyttelsen af Jernbanerne, og at der først skulde bringes forskjellige Overenskomster istand. Jeg veed nu ikke, om der fra Bestyrelsen af den Deel af Jernbanerne, der ligger i Danmark, navnlig paa Sjælland, altid er blevet viist al den Smødekommun, der kunde ønskes; skulde dette ikke være Tilfældet, vil jeg sige, at det forekommer mig noget ubilligt, om en Anstalt, der af Statskassen lader sig garantere Kenterne, ikke var særdeles forekommende ligeoverfor rimelige Krav fra Statens Side, navnlig saadanne, der kunde bespare bethdelige Udgifter for Statskassen. I ethvert Fald vil jeg tillade mig endnu en Ytring, og det er, at, hvis der træffes nogetformhelt Arrangement med et Jernbaneselskab om Driften af de Baner, der nu haves for Statens Regning, at man da ikke overseer at tage saadanne Bestemmelser, at man ikke for meget skal være afhængig af deres Raade, som man dog paa forskjellig Maade maa hjælpe og garantere for. Det er en rimelig Tanke fra Statskassens Side at see dette Hensyn taget, og da jeg ikke veed, om den høitærede Minister ikke allerede har taget disse Hensyn, kan denne min Udtalelse heller ikke af ham med Rette opfattes som en Kritik over, hvad han har gjort. Det er mig ubekjendt, hvilke Skridt han har gjort i denne

Retning, saa at det ikke er en Dabel over Ministeren, jeg her udtaler, men kun en Henledning af Opmærksomheden paa de Vanskeligheder, som vi her have seet kunne fremkomme, for deraf at lade os belære i Fremtiden.

Berg: Jeg skal vogte mig for i det Enkelte at besvare den høitærede Indenrigsministers Bemærkninger ved mine tidligere Udtalelser. Jeg skal kun med Hensyn til Landbohøjskolen fastholde, hvad jeg omtalte med Hensyn til dette lille Beløb. Det er en ubehagelig Enkeltthed, og jeg fremdrog naturligviis ikke saadanne Enkeltheder, naar det ikke gjaldt om dertil at knytte nogle Bemærkninger, der have en større Betydning. Forbedringen af den omtalte Smedie har „i de senere Aar“ viist sig at være nødvendig; det er altsaa en Selvsølg, at denne Mangel ikke er opstaaet pludselig, og at Vedkommende kunde have søgt Bevillingen paa den ordinaire Finantslov. Denne Udtalelse angaaer alle lignende Tilfælde i denne Tillægsbevillingslov, nemlig saadanne, som ikke ere opkomne pludseligt, men som længe have været forudsete og saaledes kunne søges ordinairt. Den høitærede Minister omtaler, at den Udgift til Reparation paa Frederiksberg Slot, som forlanges bevilget, egentlig er 1,100 Rb. mindre end foreslaaet. Det er efter min Opfattelse ikke ganske nøiagtigt. Jeg vilde snarere sige, at selv om man fastholdt, at man uden Videre kan drage de 1,100 Rb. fra, der ere indkomne ved Realisation, ere Udgifterne 15 à 1,600 Rb. høiere end foreslaaet, thi hele Udgiften beløber sig nemlig til henimod 10,000 Rb.; men for at dække paa disse 10,000 Rb. har man ikke blot fradraget nogle Bortleivingsbeløb for April—October Flyttedag 1866, men endvidere et Bortleivingsbeløb, forsaavidt til Betaling April Flyttedag 1867; det staaer i alt Fald saaledes „til April 1867“. Det forekommer mig ikke nøiagtigt at opføre det sidste Beløb 1,984 Rb. som Afdrag paa dette Reparationsbeløb. Det er selvsølgeligt et Beløb, der burde være kommet til ordinair Indtægt for Finantsaaret 67—68, og altsaa slet ikke har med denne Udgift at gøre. Naar den høitærede Minister meente, at de 80,000 Rb., jeg har omtalt angaaende Kjøbet af et Stykke Jernbane, dog